

- 12) Czy jest zgodne z dyrektywą w sprawie handlu uprawnieniami do emisji oraz z poradnikami nr 2 i nr 6, aby przydzielając bezpłatne uprawnienia na zużycie ciepła uwzględnić w ocenie źródło pochodzenia zużywanego ciepła?
- 13) Czy decyzja Komisji 2013/448/UE jest nieważna i niezgodna z art. 290 TFUE oraz z art. 10a ust. 1 i 5 dyrektywy w sprawie handlu uprawnieniami do emisji z tego względu, że zmienia metodę obliczania określoną w art. 10a ust. 5 lit. a) i b) dyrektywy w sprawie handlu uprawnieniami do emisji poprzez wyłączenie z podstawy obliczania emisji spowodowanych spalaniem gazów odpadowych oraz wytwarzaniem energii cieplnej i elektrycznej w skojarzeniu, mimo, iż przydział bezpłatnych uprawnień przysługuje dla wyżej wymienionych emisji zgodnie z art. 10a ust. 1 i 4 dyrektywy w sprawie handlu uprawnieniami do emisji oraz z decyzją Komisji 2011/278/UE?
- 14) Czy dostarczanie mierzalnego ciepła w formie pary pochodzącej z instalacji ETS do sieci parowej, do której podłączonych jest wielu odbiorców pary, z których co najmniej jeden nie stanowi instalacji ETS, należy uznać za podinstalację objętą wskaźnikiem emisyjności opartym na cieple na podstawie art. 3 lit. c decyzji Komisji 2011/278/UE?
- 15) Czy dla odpowiedzi na pytanie 14 ma znaczenie to:
- a) czy sieć parowa należy do największego odbiorcy pary w sieci i że odbiorca ten stanowi instalację ETS,
 - b) z jakiej części całkowitej dostawy ciepła do sieci parowej korzysta największy odbiorca,
 - c) ilu dostawców i odbiorców pary obejmuje sieć parowa,
 - d) czy istnieje niepewność co do tego, kto wytworzył mierzalne ciepło nabywane przez poszczególnych odbiorców pary, oraz
 - e) czy rozłożenie zużycia pary w ramach sieci może ulec zmianie w taki sposób, że szereg odbiorców pary niestanowiących instalacji ETS dołączy do tego systemu albo wzrośnie zużycie ze strony istniejących instalacji nieobjętych systemem?
- 16) W wypadku, gdy odpowiedź na pytanie 14) zależy od okoliczności rozpatrywanej sprawy, które okoliczności rozpatrywanej sprawy są szczególnie istotne?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. 2003 L 275, s. 32).

⁽²⁾ Decyzja Komisji 2013/448/UE z dnia 5 września 2013 r. dotycząca krajowych środków wykonawczych w odniesieniu do przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgodnie z art. 11 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. 2013 L 240, s. 27).

⁽³⁾ Decyzja Komisji 2011/278/UE z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. 2011 L 130, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa (Łotwa)
w dniu 22 kwietnia 2015 – Aleksei Petruhhin**

(Sprawa C-182/15)

(2015/C 205/31)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Augstākā tiesa

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Aleksei Petruhin

Druga strona postępowania: Latvijas Republikas Ģenerālprokuratūra

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 18 akapit pierwszy i art. 21 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że do celów stosowania umowy o ekstradycji zawartej między państwem członkowskim a państwem trzecim w przypadku ekstradycji do państwa, które nie jest członkiem Unii Europejskiej, obywatel któregośkolwiek z państw członkowskich Unii Europejskiej powinien korzystać z tego samego poziomu ochrony co przysługujący obywatelom państwa członkowskiego, do którego wpłynął wniosek o ekstradycję?
- 2) W takim przypadku, czy sąd państwa członkowskiego, do którego wpłynął wniosek o ekstradycję, jest zobowiązany stosować warunki ekstradycji ustanowione przez państwo członkowskie przynależności państwowej czy państwo zwykłego pobytu?
- 3) W sytuacji gdy ekstradycji należy dokonać bez względu na szczególny poziom ochrony przyznany obywatelom państwa, do którego wpłynął wniosek o ekstradycję, czy państwo to jest zobowiązane dokonać weryfikacji gwarancji przewidzianych przez art. 19 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, a mianowicie, że nikt nie może być wydany w drodze ekstradycji do państwa, w którym istnieje poważne ryzyko, iż może być poddany karze śmierci, torturom lub innemu nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu albo karaniu? Czy taka weryfikacja może ograniczyć się do ustalenia, że państwo, które domaga się wydania, jest stroną konwencji [ONZ] w sprawie zakazu stosowania tortur, czy też dany przypadek należy rozpatrzyć w sposób konkretny, biorąc pod uwagę ocenę tego państwa dokonaną przez Radę Europy?

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 12 lutego 2015 r. w sprawie T-570/11, Tarif Akhras/Rada Unii Europejskiej, wniesione w dniu 27 kwietnia 2015 r. przez Tarifa Akhrasa

(Sprawa C-193/15 P)

(2015/C 205/32)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Tarif Akhras (przedstawiciele: S. Millar, S. Ashley, solicitors, D. Wyatt, QC, R. Blakeley, barrister)

Pozostali uczestnicy postępowania: Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- częściowe uchylenie wyroku Sądu (siódma izba) z dnia 12 lutego 2015 r. w sprawie T-579/11 Tarif Akhras/Rada Unii Europejskiej;
- stwierdzenie nieważności zakwestionowanych w sprawie T-579/11 środków z dnia 23 marca 2012 r. i późniejszych w zakresie, w jakim stosują się do wnoszącego odwołanie;
- obciążenie Rady kosztami postępowania odwoławczego i kosztami postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący je podnosi dwa zarzuty.

Po pierwsze, Sąd naruszył prawo, uznając, że Rada była uprawniona do zastosowania domniemania, zgodnie z którym wnoszący odwołanie czerpał korzyści z reżimu lub wspierał go, oraz Sąd nie zastosował właściwego kryterium, mającego na celu stwierdzenie, czy ustalone okoliczności stanowiły łańcuch wystarczająco konkretnych, precyzyjnych i spójnych poszlak umożliwiający wykazanie, że wnoszący odwołanie czerpał korzyści z reżimu lub go wspierał.